

Τὸ κόκκινον μετακομίζεται ἀπὸ τὴν Τανασοερίμον, καὶ Κορομανδέλον· τὸ καλῆτερον εἶναι τὸ βαθύτερον χρώμα· δύσκολα σχίζεται, καὶ δὲν ἔχει καμμίαν ὄσμην, καὶ γεῦσιν ἀνοστον.

Λέγουσιν ὅτι τὰ Σάνδαλα ταῦτα εἶναι στυπτικά, ἐνδυναμώνουσι τὴν καρδίαν, καὶ τὸν στόμαχον, καὶ κόπτουσι τὸν ἐμετόν· αἱ μαῖαι τὰ μεταχειρίζονται διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὰς ἀποβολὰς· αὐτὰ εἶναι κατὰ ταύτας τὰ τρία Σάνδαλα.

ΣΑΝΙΪΔΑ, Φέρονται αἱ σανίδες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὴν Δακίαν, καὶ τὰλλα παράλια ὁμῶς μετὰ τὴν λοιπὴν ξυλικὴν δι' οἰκοδομὰς, ὡς πέταυρα, καὶ ἄλλαι αἱ μεγαλήτεραι προιονίζονται ἐδῶ. Ἴδὲ **ΞΥΛΙΚΗ**.

ΣΑΪΠΑΝΟΝ, τὸ Σαπὰν, ξύλον βαφικὸν δύο εἰδῶν, χονδρὸν δηλαδὴ καὶ λεπτὸν, φερόμενον ἀπὸ τὰς δύο Χερσονήσους τῆς Γάγγης. Ἴδὲ **ΞΥΛΟΝ ΒΡΑΣΙΛΛΙΑΣ**.

ΣΑΠΟΥΪΝΙ Τουρκιστί, Ἴδὲ **ΣΜΗΓΜΑ**.

ΣΑΪΦΕΙΡΟΣ, τὸ κοινῶς Ζαφείρι, πετράδιον διαφανές, ἑρανόχρουν, καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Πλινίας, ἀρμόζουσαν μᾶλλον εἰς τὴν κυανὴν λίθον (Περουζέν) ἢ εἰς τὸν ἀληθῆ Σάπφειρον, ἀγνωστον εἰς τὰς Ἀρχαίους.

Τὸ πετράδιον τῆτο εἶναι σκληρότατον, καὶ δυσκολώτατα γλύπτεται, καὶ ἐγγράπτεται, καὶ τὰ διάφορα χρώματά του, κάμνουν διάφορα καὶ τὰ εἶδη του. Κυρίως δὲ διαιρεῖται ὑπὸ τῶν πετραδιστῶν εἰς ἀρσενικόν, τοῦ ὁποίου τὸ κυανώτερον, βαθύτερον, ἐγκρίνεται· καὶ εἰς θηλυκόν, τῆ ὁποίᾳ προτιμᾶται τὸ ὑπόλευκον.

Ὁ καλῆτερος Σάπφειρος εὐρίσκεται εἰς τὴν Πεγῦν εἰς τὰ ἴδια ὄρυκτεῖα μετὰ τὰς ἀνθρακας (ρυβίνια)· εὐρίσκεται δὲ καὶ εἰς τὰ Βασίλεια τῆς Καλικύτης, καὶ Καναρώρας· εἰάν ὁ Ρασιλεὺς τῆς Ταπροβάνης (Κεϊλάνη) δὲν ἐμπόδιζε τὴν ἔξοδον, ἤθελον ἐκβαίνη πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν Μεγαλόνησον.

Τῆς Βοημίας, καὶ Σηλεσίας οἱ σάπφειροι ἔχουν ὑπόληψιν, ἀλλὰ δὲν φθάνουσι εἰς τὴν καλὴν ποιότητα τῶν Ἀσιατικῶν· οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ Ἀνίκιον (Ρυγ) τῆς Γαλ-

Γαλ-

Γαλλίας κλίνουσι εἰς τὸ πράσινον. Ἴδὲ καὶ ΠΕΤΡΑΪ-
ΔΙΟΝ.

Πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι ὁ Σάπφειρος καιόμενος εἰς τὴν κάμινον μεταξὺ δύο χωνείων μέχρι βαθμῆτινος, χάνει τὸ χρῶμά τε, καὶ μένει ὀλόλευκος, ὡς ὁ Ἀδάμας· ἄλλοι προτιμοῦν τὸν Σάπφειρον ἀπὸ τὸν Ἄνθρακα, καὶ τὸν κατατάσσουσι δεύτερον μετὰ τὸν Ἀδάμαντα· ἀλλ' αὐταὶ εἶναι γνῶμαι.

Οἱ Χυμικοὶ ἐκβάλλουσι ἀπὸ τὸν Σάπφειρον ἄλας, βαφῆν, οὐσίαν, νάμα, ἔλαιον, καὶ ἄλλα, καὶ ἐπαγγέλλονται νὰ ἰατρεύσῃν ὅλα τὰ πάθη· ἄλλοι διαφημίζουσι πολλὰς μαγικὰς, καὶ προφυλακτικὰς ἀρετὰς καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πετράδιον, ἀλλ' ὀλίγοι τὲς πιστεύουσι.

Οἱ Φαρμακοποιοὶ πωλοῦν δύο εἴδη Σαπφείρου, κόκκινον, καὶ ὑπομέλανον, χρησιμεύοντα εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Ἰακίνθου· ἀλλὰ τὸ ὑπομέλανον ὁμοιάζει περισσότερον μὲ ἰὸν σιδήρου, ἢ μὲ πετράδιον, καὶ μαυρίζει τὸ εἰρημένον ἐκλεκτουάριον· τὰ δὲ κόκκινα εἶναι μεγάλα ὅσον κεφάλι καρφοβελόνης, καὶ τὰ περισσότερα εἰς χρῶμα κρασίου.

ΣΑΠΦΕΙΡΑΪΝΘΡΑΞ. Εἶναι πετράδιον κυανοῦν, καὶ κόκκινον· κυρίως δὲ ἄνθραξ, τοῦ ὁποίου ἀκόμη δὲν ἐτελειοποιήθη τὸ χρῶμα. Ἴδὲ ἌΝΘΡΑΞ.

ΣΑΡΔΕΛΛΑ, ἢ ΣΑΡΔΙΝΗ. Ἴδὲ ΤΡΙΧΙΪΑΣ.

ΣΑΡΔΟΝΤΞ. Ἴδὲ ἈΓΑΘΗ.

ΣΑΡΚΟΚΟΛΛΑ, κόμμι ἀποστάζον ἀπὸ μικρὸν, καὶ ἀκαθαρτὸν δένδρον τῆς Πετραίας Ἀραβίας, μὲ φύλλα ὅμοια μὲ τῆς Σέννας τῆς Μονοπωλείου.

Τῆς κόμμεως τήτου τὸ χρῶμα εἶναι λευκὸν, ἢ κίτρινον, καὶ πλειστάκις κόκκινον, καὶ δὲν κάμνει διαφορὰν εἰς τὴν ποιότητα· ἢ γεῦσις του ζαχαρωτῆ, καὶ πικρὰ-ροστος, καὶ γνωρίσματα τοῦ καλοῦ ὅσα τῶν λοιπῶν κόμμεων· ὑπολαμβάνεται τοῦτο ὠφελιμώτατον εἰς τὰς πληγὰς.

ΣΑΪΣΣΑΦΡΑ, ξύλον τῆς Φλωρίδας ἀπὸ δένδρον μὲ κορμὸν εὐθύν, βλαστάρογτα κατὰ κορυφὴν κλόρους μὲ φύλ-

φύλλα παρόμοια με τῆς Συκῆς. Οἱ Ἴσπανοὶ ὅταν τὸ ἐπρωτοεῖδον τῷ 1538 τὸ ἐνόμισαν κυννάμωμον, καὶ τῷ ἔδωκαν καὶ τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἐπλανήθησαν, διότι ἐκεῖνο τὸ ἄρωμα μόνον εἰς τὴν Ταπρόβανην γίνεται.

Μεταφερόμενον τὸ ξύλον τῆτο ἐκείθεν εἰς τὴν Εὐρώπην, χρησιμεύει, μάλιστα ἡ φλοιάτου, κοπτόμενον, καὶ κοπανιζόμενον εἰς τὰς Φαρμακοποιίας ὡς γλυκαντικὸν τῆ αἵματος, καὶ μετὰ τὴν Σαρσαπαρήλλαν ἐναντίον τῶν ἀφροδισιακῶν παθῶν.

Καλὴ εἶναι, ὅση ἔχει χονδρὴν φλοιὰν κοκκινωπὴν, καὶ ρυτιδωτὴν, ὀριμεία εἰς τὴν γεῦσιν, καὶ ἀρωματικὴ βαρύνσμος εἰς τὴν ὀσμὴν.

ΣΑΤΤΡΪΟΝ, ἢ ΚΤΝΟ΄Σ ὈΡΧΙΣ, τὸ Σαλέπι, χόρτον μετὰ φύλλα πλατέα, ὡς τῆ κρίνου, καυλὸν γωνιώδη ὑψούμενον ἕως ἓνα πόδα, ἀνθὴ κόκκινα ὑποπόρφυρα, καὶ ποικίλα, καὶ ρίζαν διπλὴν εἰς σχῆμα ὀρχιδίων, ἀλλὰ τὸ ἐν μεγαλήτερον, καὶ σαρκώδεςτερον, καὶ ἔξωθεν αὐτῶν ἴνες πολλαὶ συμπεπλεγμέναι. Γεννᾶται εἰς τὰς ὀρυμνὰς μεταξὺ τῶν δένδρων, καὶ χρησιμεύει ἡ ρίζα του διὰ τὴν Ἰατρικὴν, ὡς ἀφροδισιακὴ, καὶ ἀπαλυντικὴ τοῦ στήθους· ἡ καλὴ συναζέται τὴν ἀνοιξιν, ἢ τὸ φθινόπωρον, καὶ πρέπει νὰ ᾖ σαρκώδης, καὶ λευκὴ ἔσωθεν. Εἰς τὴν Τυρκίαν δαπανᾶται πολλὴ πινομένη μετὰ τὸ μέλι βρασμένη, καὶ μετὰ πιπερόριζαν ἐπάνω· ὅπου καὶ τὸ ὄλον ποτὸν ὀνομάζεται Σαλέπι.

ΣΕΨΝΝΑ, καὶ κοινώτερον Σενναμικὴ, φύλλον διαφορητικὸν, ἢτοι καθαρτικὸν, δένδρον μικρὸ γινομένου εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ Ἀραβίαν, τὸ ὁποῖον κάμνει κλόνας ξυλώδεις ἀπαλοῦς, καὶ μετὰ φύλλα κατὰ σειράν ἐκατέρωθεν. Τὰ ἀνθῆ του πενταπέταλα κίτρινολεμονιά, καὶ τὸν καρπὸν τε εἰς λοβὸς πρασινωπὸς, πλατεῖς, κοντὰς, εἰς σχῆμα ἡμισεληνίου, τὰς ὁποίας Φυλλίδα τῆς Σέψνης οἱ Ἴατροὶ ὀνομάζουσι, καὶ πολλοὶ τὰ ἐγκρίνουσιν ἀπὸ τὰ φύλλα.

Τρία εἶδη τῆς Σέψνης γνωρίζονται· α. Σέψνα τῆ Μονοπωλεία, φερομένη ἀπὸ τὴν Θηβαίδα. β. ἡ κοινὴ ἀπὸ τὴν

τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ Τρίπολιν. γ'. ἀπὸ τὴν Μώκαν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Καλιτέρα τῶν τριῶν εἶναι ἡ πρώτη, ὅταν πωλῆται εἰς φύλλα μεσαῖα μεγέθους, εἰς σχῆμα λόγχης, χρώματος πελιδουῦ πρασίτου, ὀσμῆς βαρείας, ἀπαλὰ εἰς τὴν ἀφὴν, καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλακαιρα χωρὶς κίτρινα καὶ κόνιν. Ἡ Τριπολίτη εἶναι πολλὴ πρασίνη, μὲ μικρὰν ὀσμὴν, καὶ τραχεῖα εἰς τὴν ἀφὴν, καὶ ἔπέχει τὸν δεύτερον τόπον· τρίτη καὶ κατωτέρα εἶναι τῆς Μώκας, καὶ αἱ ἀκόλουθοι.

Σέννα τῆς Ἰταλίας, χόρτον σπειρόμενον κατ' ἔτος εἰς τὰς κήπους αὐτῆς τῆς Χερσονήσου, καὶ τῆς Γαλλίας, μὲ φύλλα σαρκώδη, στρογγύλα σχεδόν, καὶ ἰξώδη εἰς τὴν γεῦσιν.

Εἰς τὴν Περουῦν εὐρίσκεται Σέννα κατὰ πάντα ὁμοία μὲ τὴν Θεβαϊκὴν, καὶ ἔχει τὴν καθαρτικὴν δύναμιν ἑμοίως, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ ἐντόπιοι, καὶ ἀποικοὶ τῆς Χιλῆς, καὶ τῶν πλησιοχώρων μερῶν, διὰ τὴν σπανιότητα τῆς εἰρημένης. Ὀνομάζεται δὲ παρὰ τῶν αὐτοχθόνων *Uno Perquen*, ἔνο πέρκεν.

ΣΕΡΠΕΤΙΝΑ. Ἰδὲ ΔΡΑΚΟΝΤΙΟΝ.

ΣΙΓΑΨΟΣ, εἶδος καπνοχόρτε τῆς Ἀμερικῆς, καὶ μάλιστα τῆς Βιργινίας βρεχομένου, καὶ ἀπαλυνομένου εἰς τὴν Σεβίλλαν τῆς Ἰσπανίας, τὸ ὁποῖον τυλισσόμενον εἰς μῆκος, καὶ πλάτος, ὅσον ὁ δάκτυλος, χρησιμεύει ἀντὶ ὅλης καπνοσύριγκος ἀναπτόμενον ἐτέρωθεν, καὶ ροφόμενον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Οἱ Ἰσπανοὶ μεταχειρίζονται πολὺ αὐτὸ τὸ κάπνισμα· τὰς μὲνται καὶ ὀλίγοι ἀλλογενεῖς.

ΣΙΔΗΡΟΣ, καὶ κοινῶς Σίδηρον, μέταλλον στερεόν, καὶ ξηρόν, δυσκολοανάλυτον, ἀλλὰ σφυρήλατον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται ὅλα σχεδόν τῶν τεχνιτῶν τὰ ἐργαλεῖα, ὅσα διὰ πελέκημα, καὶ κτύπημα χρησιμεύουσιν, ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ὄπλα.

Ἀναγκαιότατον εἶναι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν τὸ μέταλλον τῆτο, καὶ κατὰ λόγον ὀρθὸν ἔπρεπε νὰ ἔχη τὰ πρωτεῖα καὶ ἀπὸ τὸν χρυσόν, καὶ ἄργυρον, τὰ ὁποῖα

ποῖα ἔτε εἰς σύγκρισιν δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἔμβουν μὲ αὐτὸ, ὅσον διὰ τὴν χρησιμότητά τε· οἱ ἥρωες καὶ πολεμικοὶ Σπαρτιάται ἐδόξαζον ἔτως.

Εἰς τὸ παλαιὸν Ἡμισφαίριον (Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, καὶ Εὐρώπην) τὰ μεταλλεῖα τῆ σιδήρου εἶναι πάμπολλα, εἰς δὲ τὴν Ἀμερικὴν ὅσον τὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἶναι πλέσια, ἄλλο τόσον τὰ τῆ σιδήρου εἶναι σπάνια· μὴ ὅλον τῆτο καὶ ἐκεῖ εὐρίσκονται.

Ὅσον ἀναγκαιότερος εἶναι ὁ Σίδηρος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην οἰκονομίαν, καὶ προτιμότερος κατὰ τῆτο ἀπὸ τὰ λοιπὰ μέταλλα, ἐπειδὴ εἶναι φύσει δυσκολοανάλυτος, καὶ δυσκολοκατασκευάστος ἀπὸ τὰ μεταλλουργεῖα, φαίνεται ὅτι εὐρέθη ἕστερον ἀπὸ ἐκεῖνα. Οἱ πρὸ τῆ Νῶε, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅτι τὸν ἐγνώρισαν τὸ πιστεύομεν ἀπὸ τὴν γραφικὴν ἱεράν διήγησιν· ἀλλὰ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ὁ Πατριάρχης ἐκεῖνος ἰδὼν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἀσυγκρίτως μεταβεβλημένην ἀφ' ὅτι τὴν ἔξευρεν, ἔτ' ἐφρόντισεν, ἀλλ' ἴσως ἔτε ἔξευρε νὰ διδάξῃ τὰς ἀπογόνους του τὴν μεταλλουργίαν τῆ σιδήρου.

Ὁ μέγας πύργος τῆς Βαβυλώνος, ὅπου συνήχθη ὅλον τὸ τότε ζῶν ἀνθρώπινον γένος διὰ νὰ τὸν κτίσῃ, καὶ κατεδικάσθη νὰ διασκορπισθῇ διὰ τὴν ἀλλογλωσσία του, ἤμπορῆσε καὶ κτισθῇ χωρὶς ἐργαλεῖα σιδηρᾶ· διότι ἦτον ἀπὸ πλίνθους, καὶ ἰλὺν (λάσπην). Τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ σωζόμενα κτίρια, αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, ἐκτίσθησαν χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆ σιδήρου. Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον τὰ ὅπλα τῶν Ἑλλήνων ἦσαν ἀπὸ χαλκόν, κατὰ τὰς Ὀμηρικὰς ἐκφράσεις, καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα σώζει ἀκόμη τὴν ἀπόδειξιν, ὀνομάζουσα χαλκεῖς τὰς σιδηρουργίας.

Αἱ αὐθεντικώτεραι ἀποδείξεις μᾶς πληροφοροῦσιν ὅτι ἡ μεταλλουργία τῆ σιδήρου, καθὼς καὶ τὰ περισσότερα καλὰ, ἐφευρέθη εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκεῖθεν διέβη εἰς τὸν λοιπὸν παλαιὸν Κόσμον. Εἰς δὲ τὸν νέον ἐφάνη ὅμῃ μὲ τὰς κυριεύσαντας αὐτὸν Ἰσπανίας, ὥστε φαίνεται ὅτι ὅταν οἱ ἐκεῖ κάταικοι διέβησαν εἰς αὐτὸν, ἀκό-

μη δὲν ἦτον γνωστὸν αὐτὸ τὸ μέταλλον. Διότι εἰν πρῶ-
τῆς ἀποικησεώς τε ἀπὸ τὴν γνωστὴν Οἰκουμένην, ἤθελε
γνωρίζῃ ὁ Ἀμερικανὸς τὴν ἀναγκαίαν χρῆσιν τοῦ σιδή-
ρου, ἀδύνατον ἦτον νὰ τὴν λησμογήσῃ, καὶ νὰ μὴ τὴν
προβλέψῃ εἰς τὴν νέαν του πατρίδα.

Ἡ μεταλλικὴ ὕλη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται ὁ Σίδη-
ρος εἶναι διαφόρων σχημάτων, καὶ εἰδῶν, ἦτοι ἄλλοτε
πέτρα χορδρὴ ὅσον ἡ πηγμὴ (γρόθος), καὶ ἄλλοτε ὡς
ἄμμος· εὐρίσκεται δὲ σκεπασμένη εἰς τὴν γῆν ἀπὸ ἓνα
δάκτυλον, ἕως ἕξ πόδας.

Συntίθενται δὲ τὰ μεταλλεῖα ταῦτα ἀπὸ μέρη σιδη-
ρογόνα, ἀλατώδη, γαιώδη, καὶ θειώδη· ἡ τέχνη λοιπὸν
τῆς μεταλλουργίας συνίσταται εἰς τὸ νὰ διαχωρήσῃ τὰ
σιδηρογόνα μόρια, ταῦτὸν εἰπεῖν τὸν σίδηρον ἀπὸ τὰ λοι-
πὰ ἑτερογενῆ, καὶ νὰ τὰ συνενώσῃ εἰς ἓν διὰ νὰ γένῃ
εὐχρηστα, καὶ τῆτο γίνεται μὲ τὸ ἀνάλυμα.

Κάμινος μεγάλη καὶ δυνατὴ καιομένη μὲ ἀνθρακας
παλαιούς, ἦτοι πρὸ δύο ἐτῶν καιωμένης ἀπὸ τὰ φλο-
γιστικώτερα ξύλα, ὡς ἡ ἐλάτη, καὶ φυσουμένης μὲ μη-
χανικὰς ἀσκὰς κινουμένου μὲ τὴν ὀρμὴν τοῦ νεροῦ, ἔχου-
σα χώνην μεγάλην εἰς τὸ μέσον, δέχεται τὴν μεταλλι-
κὴν ὕλην πλυμένην, καὶ καθαρισμένην ἀπὸ τὰ χῶμα-
τα, καὶ τὴν ἀναλύει. Ὁ ἀφρός καὶ τὰ ἑτερογενῆ ὅλα
μένουν ἐπάνω, καὶ ὁ ἀναλυμένος σίδηρος κάτω, ὀπόθεν
διὰ σωλῆνος ἐπίτηδες καιωμένου εἰς τὴν χώνην χύνεται
εἰς πρόπλασμα τριγώνου πρίσματος, καὶ γίνεται μάζα.

Ὅσον ἡ Κάμινος εἶναι δραστικώτερα, ἄλλο τόσον ὁ
σίδηρος γίνεται καλήτερος, καὶ ἡμπορεῖ νὰ χυθῆ εἰς προ-
πλάσματα διάφορα, ἦτοι κανονίων, γαστρῶν διὰ τὰς
ἐστίας, βολίων, βομβῶν, ἀγκυρῶν, λεβήτων, καὶ ἄλ-
λων μεγάλων ἀγγείων διὰ τὰ μαγειρεῖα· μ' ὅλον τῆτο ὁ
τοιῦτος σίδηρος δὲν εἶναι καθαρὸς ὅσον πρέπει, καὶ τὰ
ἀγγεῖα ταῦτα εἶναι εὐθραυστα, καὶ ὀλίγον χρήσιμα,
ὡς πρὸς τὰ σφυρήλατα.

Ἀπὸ τὰ ρηθέντα εἶναι φανερόν ὅτι διὰ τὴν κίνησιν
τῶν ἀσκῶν, καὶ τῶν βαρυτάτων σφυρῶν χρειάζεται πο-
τα·

ταμὸς πλησίον τῆς καμίνου, καὶ διὰ τὴν ἀναγκαίαν μεγίστην δραστηκότητα τῆς πυρὸς δρυμῶνες μὲ πολὺ πλῆθος ἐλατῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων δένδρων διὰ τῆς ἀνθρακας. Διὰ τῆτο ἡ Σηκία, καὶ ἡ Ῥωσσία εὐδοκιμῶν εἰς ταύτην τὴν μεταλλουργίαν, μὲ ποσότητας μεγίστας, διότι καὶ δρυμῆς, καὶ ποταμῆς ἔχουσι πανταχῆ.

Τὸ πρῶτον ἀνάλυμα, καὶ χύσιμον ἐπιφέρει πολλὰ ἑτερογενῆ, ὡς προείπον, διὰ τῆτο πάλιν λύεται εἰς τὴν ἰδίαν χώνην, καὶ χυνόμενον σφυρηλατεῖται ἐπάνω εἰς ἄκμονα ἀπὸ μάζαν μεγίστην σιδήρου, καὶ κτυπᾶται μὲ σφύραν ὑδροκίνητον 250, καὶ περισσοτέρων ὀκάδων βαρείαν, καὶ πάλιν τρίτον καὶ τέταρτον ἀναλύεται ἀν κάμνη χρεία, διὰ νὰ καθαρισθῆ· ὥστε ἀπὸ τὴν πρώτην μάζαν, ἕως τῆς τελείου καθάρισματος γίνεται ἔλλειψις βάρους τὸ $\frac{1}{2}$ τῆς ὅλου, ἢ ὁποία μετὰ τὰ ἔξοδα τῶν εργατῶν, καὶ τῶν ἀνθράκων κάμνει τὸν σίδηρον ἀκριβώτερον, καὶ μὲ ὅλον τῆτο εἶναι τὸ εὐθυνώτερον μέταλλον· εἶναι ἄρα πολὺ, καὶ διὰ τῆτο.

Διάφορα σχήματα λαμβάνει ὁ σίδηρος μὲ τὴν μηχανικὴν, καὶ εὐκόλον σφυρηλασίαν τῆς μεταλλουργείου, ἢ τοι πλάκες τετράγωνοι, ἢ ἐπιμήκεις, τὰς ὁποίας ράβδους (βέργας) λέγομεν, καὶ αὗται πωλῶνται δι' ἀπλῶς σίδηρον, ράβδοι τετράγωνοι ψιλὰ ὅσον ὁ δάκτυλος, καὶ διάφορα σύρματα, καὶ εἰς ὅλα ἐπιβάλλεται ἡ σφραγὶς τῆς μεταλλουργείου διὰ γνῶρισμα.

Ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς μεταλλουργίας κρέματα τὸ νὰ ᾔηται ἀπαλὸς, καὶ εὐκολοδέλευτος ὁ σίδηρος, ἢ σκληρὸς, διότι ὁσάκις τὸν ἀναλύει, τοσάκις τὸν ἔχει μετὰ τὸ σφυρηλάτημα εὐχρηστότερον, ἀλλὰ μὲ ἔλλειψιν, ὡς προείπομεν· ὁ ἴδιος χάλυψ ἀποτελεῖται μὲ τὸ καθάρισμα ἀπὸ τὸν ἴδιον σίδηρον. Ἰδὲ ΧΑΛΥΨ.

Τὰ δὲ γνῶρίσματα τῆς καλῆς σιδήρου δὲν εἶναι πολὺ πρόχειρα εἰς τὸν ἔμπορον.

α. Διότι συνίσταται εἰς τὸ εὐλύγιστον τῶν ράβδων, καὶ εἰς τὸ νὰ ᾔηται χωρὶς ἀκίδας, καὶ ραγίσματα.

β. Εἰς τὴν σφυρηλασίαν, διότι ὅταν ὁ κοκκινισμένος εἰς

εἰς τὴν κάμινον σιδήρους σφυρηλατούμενος διαρρήγνυται, καὶ σπᾶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἶναι ἀχρεῖος· ὅταν δὲ ᾖναι μαλακός, καὶ εὐκολοδέλευτος, εἶναι καλός.

Εἰς τὴν κατάστασιν τῶν μορίων του ἀφ' ἧ σπασθῆ ἢ ράβδος, διότι ἢ ὅλα ἢ τὰ περισσότερά τε μόρια εἶναι ἐπίπεδα, καὶ καθρεπτικά, εἶναι σημεῖον ἀχρεῖας ποιότητος· ὅταν δὲ ᾖναι σπυρωτά, ἢ ὅλα ἢ περισσότερα, μετρίας· ὅταν δὲ ᾖναι ἰνώδη, καὶ συναρμοζόμενα εἰς βάθος τῆ ἐνός μετὰ τοῦ ἄλλου κομματίου τῆς ράβδου, εἶναι ἀπαλώτατος.

Ἀπὸ τοὺς τεχνίτας ὅμως ὅσοι βαναυσουργῶν σκεύη, καὶ ἄλλα σιδηρὰ πράγματα, ὡς καρφία, κινλίδας, καὶ τὰ τοιαῦτα, χρειάζονται τὸν ἀπαλόν· ὅσοι δὲ πράγματα διὰ στίλβωμα, τὸ σκληρόν, καὶ οὕτως ἐξοδύεται ὅλος.

Ἡ Τυρκία ἀναμφιβόλως ἔχει ὕλην μεταλλικὴν σιδήρου εἰς πολλὰ μέρη, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐργοδιωκτικὸν τῆς Διοικήσεως, οἱ ἴδιοι χωρικοὶ τῆς κρύπτου, καὶ κἀνεὶς δὲν τῆς ἐρευνᾷ.

Εἰς τὸ Σαμοκόβι τῆς Βουλγαρίας εὐρίσκειται μεταλλουργεῖον σιδήρου, καὶ ἐκδίδει ἰκανὴν ποσότητα, ἀλλ' ἀπρονόητον, καὶ ἀτεχνον· διότι καὶ αἱ ἴδιοι ράβδοι διακρίνονται ἀπὸ τὰς Εὐρωπαϊκὰς μὲ τὸ νὰ ᾖναι ἀτάκτως σφυρηλατημένα, καὶ δὲν ἐξαρκεῖν ἕτε κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς τὰς χρειὰς τῆ Βασιλείας, ὥστε ἢ Ῥωσσία μᾶς δίδει μεγάλας ποσότητας ἀπὸ τὴν Σιβηρίαν διὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου εἰς ἐμπόριον ἐλεύθερον· καὶ ἢ Αὐστρία μερικὸν διὰ τὰ μεσημβρινὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας μέρη. Φημίζεται τὸ πλῆθος τῆ σιδήρου τῆς Σουηκίας, καὶ ἢ καλλήτου ποιότητος· ἢ Γαλλία ἔχει πολλὰ μεταλλεῖα, ἀλλὰ μόλις ἐξαρκεῖν εἰς τὰς χρειὰς τῆς.

ΣΙΔΗΡΟΨΥΛΛΑ, ἢ ΣΙΔΗΡΟΠΕΨΑΛΛΑ, εἶναι σίδηρος, ἢ σίδηρον εἰς ἴσα μέρη σφυρηλατημένα μέχρι λεπτότητος μὲ τὴν βαρεῖαν τῆ μεταλλεῖας σφύραν, ἐπειτα κοπτόμενα τετραγωνικῶς σχεδὸν διὰ τὸ ὀλίγον ἐπίμηκες αὐτῶν, καὶ πωλύμενα, ἢ μαῦρα, καθὼς φέρονται πολλὰ

ἀπὸ

ἀπὸ τὴν Ῥωσσίαν εἰς τὴν Τυρκίαν διαφόρῃ χονδρότητος ἢ γανωμένα, τὰ ὅποια ὀνομάζονται

Σίδηρος Γανωμένος, ἢ Λευκοσίδηρος, Fer Blanc, καὶ Τουρκιστὶ Τενεκές. Οἱ Γερμανοὶ πρῶτοι φαίνεται νὰ ἐφεύρον τὴν τέχνην τοῦ γανώματος τῶν μαύρων σιδηροπέταλων, καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην Ἡπειρον λαμβάνοντες αὐτὲς οἱ Ὀλλανδοὶ, τὲς διέδιδον εἰς τὸν Κόσμον, πωλῶντές τες εἰς κιβώτια ἀπὸ 225 φύλλα τὸ ἓν, καὶ λογιζόμενα τὰ δύο ἀντὶ ἑνὸς ἤτοι 450 φύλλα, ἢ εἰς βαρύλλια ἀπὸ 300 φύλλα τὰ πρῶτα ὅμως ἐγκρίνονται.

Ὁ Γάλλος Ἀκαδημακὸς Ῥεαυμῆρος (Reaumer) ἀφ' ἧ προσέφερεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῷ 1722 τὰς ἀποδείξεις τες, ὅτι δύναται ὁ Σίδηρος νὰ χυθῆ, καθὼς καὶ τὰ ἀπαλώτερα μέταλλα εἰς ψιλὰ προπλάσματα, ἀκολουθῶν τὰς περιεργείας τοῦ εἰς αὐτὸ τὸ ἀναγκαῖον μέταλλον, καὶ ἀδημονῶν, διότι ἡ πατρίς του ὑστερεῖται τὴν τέχνην τῆ νὰ κατασκευάζῃ τὸ λευκοσίδηρον, ἐπῆγε μόνος τε εἰς τὰ τοιαῦτα βαναυσουργεῖα τῆς Γερμανίας, ὅπου ἡ τέχνη ἐκρύπτετο, καὶ ἔμαθεν ὅτι τὰ μαῦρα σιδηρὰ πέταλα καθαρίζονται ἀπὸ τὸν ἰὸν μὲ τὰ γινόμενα ὄξυνά τερά ἀπὸ τὰ γεννήματα, καὶ κυρίως τῆς βρύζης, διότι βέβαια μὲ τὸ ρινὶ καθαρίζονται, ἀλλὰ τὸ δύσκολον τῆς ἐργασίας προξενεῖ μεγάλην ἀκρίβειαν, ἡ ὅποια εἶναι πάντῃ ἀσύμφορος καὶ χωρὶς αὐτὸ τὸ καθαρίσμα ὁ κασσίτερος εἶναι ἀδύνατον νὰ κολλήσῃ· ἰδοὺ λοιπὸν ἡ τέχνη.

Εἰς ὑπόγειον, ἢ πέτρινον κτίριον μὲ θόλον, ἔχοντα φωτίαν, καὶ ζεστὸν, βάλλονται κέδοι μὲ ὄξυνον βρύζης, ὅπου ἐμβαλλόμενα τὰ μαῦρα πέταλα καθαρίζονται ἐξαίρετα εἰς δύο ἡμέρας· μετὰ ταῦτα σπογγίζονται, καὶ τρίβονται ἀπὸ γυναῖκας, εἶτα βαπτίζονται εἰς χωνεῖα μὲ καλὸν ἀναλυμένον κασσίτερον, γανώνονται, καὶ φέρονται εἰς τὸ ὑπόγειον διὰ νὰ κρυώσῃ κατ' ὀλίγον, διὰ νὰ μὴ ἐκκολλήσῃ ὁ κασσίτερος ἀπὸ τὴν ἑξαφνον ψύχραν, καὶ διὰ νὰ ᾖ εὐλύγιστα.

Τ 2

Τὰ πέταλα ταῦτα γινωμένα εἶναι δύο εἰδῶν, μονὰ, ἥτοι φιλά, χρήσιμα διὰ μικρὰ πράγματα εἰς στολισμόν· καὶ διπλᾶ, τὰ ὅποια εἶναι ἐλαστικά, καὶ καλὰ διὰ κατασκευὴν πολλῶν ἀγγείων, ὡς φανάρια, λαδικὰ, οἴνηρά, καὶ ὅμοια.

Σίδηρος Μαγνητωμένος. Ἡ Μαγνήτις ἀναμφιβόλως ἔχει συγγένειαν μεγάλην μετὸν σίδηρον, διότι φθάνει ἀπαξ νὰ τριβῆ ἢ μαγνητικὴ βελόνη ἀπὸ τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον πόλον τῆς μαγνήτιδος, καὶ ἀποκτᾶ ὅλας τὰς ἀρετὰς αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια βαμμένα σιδηρᾶ ἐργαλεῖα (κατὰ τὴν παρατήρησιν τῆ εἰρημένου Ρεαυμήρη) ρινίζοντα, κτυπῶντα, ἢ χαράσσοντα κρῦον σίδηρον, ἀποκτῶν δύναμιν μαγνητικὴν, ὡς νὰ εἶχον τριβῆ εἰς μεσαίαν μαγνήτιν, ἥτοι τραβῶν τὰ ρινίσματα τοῦ σιδήρου, καὶ μικρὰ καρφία ἐνίοτε. Ἴδὲ **ΜΑΓΝΗΤΙΣ**.

ΣΙΔΗΡΟΝ. Τὸ ἐργαλεῖον τῶν στιλβούτων πανικὰ ῥῆχα, καὶ ὅλα τὰ ὑφάσματα, καὶ πλεκτά, ἀφ' ἧ πυρωθῆ εἰς τὴν φωτίαν, ὅσον νὰ μὴ καίῃ τὰ ὑφαντὰ ταῦτα. Οἱ ῥάπται, καὶ οἱ ἐπὶ τύτου σιδηρωταὶ τὸ μεταχειρίζονται μέγα, χονδρὸν, εἰς τρίγωνον σχεδὸν σχῆμα, καὶ ἀπὸ τὸ μέσον τῆς βάσεως ἔχον τὴν λαβὴν, ἥτοι μακρὰν ἕραν.

Εἰς δὲ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν αἱ πλύστραι μεταχειρίζονται Ἀγγλικὰ μικρότερα τῆ ἰδίᾳ σχήματος, ἀλλὰ μετὸν τὴν λαβὴν ἐπάνωθεν κολλημένην εἰς τὸ μῆκος τῆ σιδήρου, καὶ ὑψηλὴν διὰ νὰ χωρῆ τὴν παλάμην. Φέρονται καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης ἀπὸ φιλὸν σίδηρον, μετὸ κοίλωμα εἰς τὸ μέσον, ὅπου βάλλων ἀναμμένους ἀνδρακας· ἀλλ' αὐτὰ ἔχων δύο ἐλαττώματα, καὶ τὸ νὰ μὴ ἦναι βαρέα, καὶ τὸ ἐπικίνδυνον νὰ ἐκπυρωθῆ περισσότερον τὸ σίδηρον μετὸν κίνησιν, καὶ ἀέρισμα τῶν ἀνδράκων, καὶ νὰ κάψῃ τὸ ὑφαντόν. Ἀρετὴ καὶ τῶν τριῶν εἶναι ἡ ὁμαλότης, καὶ ἐντελής στιλπνότης, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, μετὸ ὅποιον στιλβῶνουν.

ΣΗΣΑΜΙ, χόρτον σπειρόμενον ὄψιμον τὴν ἀνοιξίν,

καὶ βλαστάνον μὲ κάλαμον ὑψηλὸν ἕως δύο πόδας, φύλλα μεγάλα, καὶ ἐν τῷ μεταξύ τέτων λοβὸν ἐμπεριέχοντα λεπτὸν σπόρον ξανθοκίτριον ὀνομαζόμενον ὁμοίως Σησάμι· ἐκτείνει πολλὰς ρίζας, καὶ διὰ τοῦτο ἀπομάσσει ὅλην τὴν παχύτητα τῆ χωραφίου.

Σησάμι ὁ καρπὸς παρόμοιος μὲ τὸ κεγχρὶ, ἀλλ' ἐλαιώδης, καὶ ἰξώδης· εἰς τὴν Τυρκίαν γίνεται πολὺ ἐμπορίον μὲ αὐτὸν διὰ τὰ τρία ταῦτα.

α. Κοπανιζόμενον, ἢ ἀληθόμενον, καὶ ζυμάμενον μὲ ἐψημένον γλευκός, ἢ μέλι γίνεται τὸ σησαμέψημα (χαλβās), τὸ ὁποῖον τρέφει πολλὰ ἐργαστήρια· εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν κατασκευάζεται τὸ καλλήτερον.

β. Ἐψόμενον μὲ τὰ μαγειρεύματα παρηγορεῖ τὴν ἔλαιψιν τῆ ἐλαίου, εἰς ὅσας ἡμέρας εἶναι ἐμποδισμένον γὰ τρώγειν τὸ ἔλαιον οἱ Ὀρθόδοξοι.

γ. Ἀληθόμενον, καὶ βραζόμενον ἐκδίδει τὸ Σησαμέλαιον, εὐχρηστον πολὺ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἄλλα μέρη· μάλιστα εἰς τὰς Ἑβραίας διὰ μαγείρευμα· κυρίως ὅμως εἶναι καλὸν διὰ τὰς λύχνους.

Κατὰ δὲ τὴν γνώμην τῆ Πλινίου, Διοσκορίδους, καὶ Θεοφράστου, καὶ ὅλων τῶν ἱατρῶν εἶναι δύσπεπτον, καὶ βλαπτικόν.

ΣΙΛΟΥΤΡΟΣ, τὸ στοριῶνι, ὀψάρι μέγα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον λαμβάνομεν τὸ καλὸν Χαβιάρι, καὶ Ζηρίχι. Ἴδὲ **ΣΤΟΡΙΩΝΙ**.

ΣΙΛΦΗ, σκῶρος, ὁ ὁποῖος τρώγει καὶ φθείρει τὰ βιβλία, καὶ τὰ μαῦρα ζώφια τῆ λωτῆ.

ΣΙΛΦΗ ΒΥΖΑΝΤΙΑ, *Blatta Byzantia*, ἡ ὁποία καὶ *Unguis Odoratus*, ὄνυξ εὐώδης κατ' ἀντίφασιν λέγεται παρὰ τῶν Λατινιζόντων· κογχύλη εὐρισκομένη εἰς τὸν Πορθμὸν τῆ Βυζαντίας, περὶ τὰ ἄκρα τῆς Προποντίδος διαφόρων μεγεθῶν εἰς σχῆμα ὄνυχος θηρίου· ὁ Διοσκορίδης τὴν ὀνομάζει Βλάττιον Βυζάντιον.

Τὸ λεπτὸν κογχύλιον, ἢτοι τὸ ἐπὶ τὴν ράχην αὐτοῦ ὄστρακον εἶναι ὑδατόχρην, καίεται εὐκολα, καὶ δυσῶδες εἰς τὸ καύσιμον· τὰ μεταχειρίζονται, καθὼς καὶ τὸ κα-

στόρ-

στόρχιον, ἥτοι ὡς ἀντίδοτον εἰς τὰς βαρείας ἀναθυμιάσεις, καὶ μάλιστα τὰ λεγόμενα ὑστερικά πάθη τῶν γυναικῶν.

Εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τὴν σπανιότητα, καὶ σχεδὸν ἔλλειψιν τέτε, μεταχειρίζονται ἄλλο τῶν παραλίῶν ἐκείνων κογχύλιον, Σόλεν ὀνομαζόμενον, χρώματος κυανῆ, ἢ λιθοστίλβοντος τὸ ἀρσενικόν· τὸ δὲ θηλυκὸν λευκόν, ἢ ὑποκόκκινον, καὶ σχήματος κτενίε, ἥτοι μὲ δύο κογχύλια ἄνω, καὶ κάτω προσκολλημένα εἰς τὸ ἓν μέρος, λεπτά, κοῖλα, καὶ κομμένα τετραγωνικῶς εἰς τὰ ἄκρα. Ἀπὸ αὐτὰ εὐρίσκονται πολλὰ εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἀλλὰ δὲν ἔχον τὴν ἐνέργειαν τῆς εἰρημένης Βυζαντίας Κογχύλης.

ΣΙΛΦΙΟΝ (Benjoin) καὶ Τερκιστὶ Μεντζεβὶ, κοινῶς δὲ Μοσχοθυμίαμα· εἶδος κόμμεως, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν εὐωδίαν του κατατάσσεται εἰς τὰ θυμιάματα, καὶ παρ' ἄλλων εἰς τὰ ἀρώματα.

Εἰς τὴν Κοσινσίαν, καὶ τὰ Βασίλεια τῆ Λαῶ, καὶ τῆ Σιάμ βλαστάνει τὸ δένδρον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀποστάζει αὐτὸ τὸ εὐῶδες θυμίαμα· ὁμοιάζει δὲ πολὺ μὲ ἀμυγδαλιάν, μὲ φύλλα μακρύτερα, καὶ στρογγύλα εἰς τὴν ἄκρην, καὶ μὲ τὴν ἐντομὴν εἰς τὸν κορμόν του, καὶ κλόνυς ἐκδίδει τὸ Σίλφιον, τῆ ὁποῖου τὸ γνήσιον εἶναι χρυσοκίτρινον ἔξωθεν, καὶ λευκὸν ἔσωθεν, μὲ μικρὰς διαφανεῖς φλέβας, λευκὰς, καὶ ἐρυθρὰς, εὐθραυστον, χωρὶς γεῦσίν τινα, ἀλλὰ μὲ εὐωδίαν ἀρωματικωτάτην.

Εἰς τὰς πωλητὰς εὐρίσκεται καὶ Σίλφιον εἰς δάκρυ, ἀλλὰ μαζωμένον, λευκόν, καὶ διαφανές, κοκκινωπὸν, καὶ ἀνακατωμένον μὲ δάκρυ, ὁμοιάζον μὲ ἀμύγδαλα, διὰ τοῦτο καὶ ἀμυγδαλοειδὲς ὀνομάζεται· τὸ καλὸν του πρέπει νὰ ἔχη τὰ γνωρίσματα τῆ ἀνωτέρω.

Σίλφιον κατώτερον εἶναι τὸ ἀνακατωμένον μὲ δάκρυ, καὶ ἄλλα μαζώματα, καὶ ὑπόκειται εἰς τὸ νόθευμα παρὰ τῶν πωλεντῶν μὲ ἄλας ρητίνας. Διὰ νὰ ᾔναι καλὸν πρέπει νὰ ἔχη πολλὰ δάκρυα, καὶ εὐωδίαν, νὰ ᾔναι πολὺ ρητινώδες, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν καθαρώ-

ΤΙ-

τερον· τὸ πολὺ μαῦρον καὶ χωρὶς εὐωδίας εἶναι ἀχρεῖον.

Τὸ καλλίτερον Σίλφιον ἐκβαίνει ἀπὸ τὸν Δυτικὸν Αἰγαλὸν τῆς Συμάτρας εἰς τόπον Βάρος ὀνομαζόμενον, κυριευμένον ἀπὸ τῆς Ὀλλανδίας, οἱ ὅποιοι ἔστελλον πολὺ εἰς τὴν Ἰνδίαν πρὸς χρῆσιν τῶν εἰδωλολατρῶν Ἰνδῶν δαπανώντων μεγάλην ποσότητα εἰς θυμίαμα τῶν εἰδωλῶν τῶν.

Ἀπὸ τὸ Σίλφιον ἐκβάλλουν οἱ Χυμικοὶ φαρμακοποιοὶ ἄνθη λευκά ὡσέλιμα εἰς τοὺς ἀσθματικὰς, ἔλαιον, καὶ εἶδος βαλσάμου, εὐχρήστου εἰς τὰς πληγὰς.

Ὀνομάζεται τὸ ἀνωτέρω τῆτο καὶ Σίλφιον Κυρηναικόν, καὶ Ἄσσα, ἥτοι ξύλον γλυκὺ παρὰ τῶν Λατίνων, καὶ ἦτον περισπούδαστα εἰς τοὺς Παλαιοὺς Ῥωμαίους δι' ἔμβαμμα (Σάλσαν) καὶ ἄρτυμα τῶν φαγητῶν. Ἡ δὲ Ἄσσα Φαίτιδα, ἥτοι δυσώδης, ἐλέγετο Σίλφιον Περσικόν, ἢ Μεδικόν· τὸ Κυρηναικόν ἐξέλιπε πρὸ αἰῶνων, καὶ συνεθίζεται τώρα τὸ Ἰνδικόν τῆτο.

ΣΙΝΗΠΙ, τὸ Σινάπι, χόρτον σπειρόμενον, καὶ βλαστάνον εἰς τοὺς κήπους μὲ ἄνθη τετραπέταλα, καρποφορῶν τὸν ὀμώνυμον καρπὸν εἰς κόκκους μικροὺς, καὶ μελανὰς, καυστικὰς εἰς τὴν γεῦσιν.

Χρήσιμον εἶναι τὸ Σίνηπι εἰς ἄρτυμα, ἥτοι προσφάγι μὲ τὰ βραστά κρέατα καὶ ὄφάρια· κοπανίζεται καλὰ, καὶ μὲ γλεῦκος ἀνακατωμένον ὅσον νὰ γένη ὑγρὸν ζύωμα, ζυμᾶται, ἥτοι βράζει εἰς φιάλας, καὶ τῆτο ἢ κοινὴ γλώσσα, ἀπὸ τοῦ Ἰταλογαλλικοῦ ὀνομάζει Μουστάρδαν· ἢ Ἀγγλικὴ ἐπαιεῖται.

Χρησιμεύει καὶ εἰς τῆς λεγομένους Σιναπισμὰς τῶν ἀρρώστων, βαλλόμενον ἀνακατωμένον μὲ ὀξεῖδι, καὶ πήγανον, καὶ ἄλας εἰς τὰ πέλματα τῶν ποδῶν, ὡς ἐρεθιστικόν, καὶ θερμὸν διὰ νὰ διεγείρη τὴν ἐκλείπουσαν θερμότητα.

Εἶναι καὶ ἄγριον ἥτοι ἀκαλλιέργητον Σίνηπι μὲ τὰς αὐτὰς δυνάμεις, ἀλλ' ὁ κόκκος τε εἶναι λευκός.

ΣΙΝΤΖΑΪΠΙ, δέρμα στακτόχρουν μικροῦ ζώου τῆς Ῥωσ.

Ρωσσίας ὅσον τὸ Κακῆμι φερόμενον ἐκεῖθεν, καὶ πωλύμενον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μὲ τὴν χιλιάδα. Εἶναι δὲ τριῶν εἰδῶν· τὰ λευκὰ ὅσα κλίενται περισσότερον εἰς τὸ λευκὸν χρώμα, τὰ μαῦρα, καὶ τὰ κυρίως στακτηρά. Τὰ δύο πρῶτα εἶναι προτιμότερα, καὶ πωλοῦνται εἰς μεγαλητέραν τιμὴν· τὰ δὲ τελευταῖα εἶναι κατώτερα, καὶ λέγονται τελειότερα τὰ καλήτερα των, καὶ πρόστυχα τὰ κατώτερα. Διαιρῶνται δὲ παρὰ τῶν διφθερυγῶν εἰς τὴν ράχην, ἢ ὅποια καὶ κυρίως ἀποτελεῖ τὴν Σιτζαποδιφθέραν, καὶ εἰς τὴν κοιλίαν, ἢ ὅποια μὲ τὸ νὰ ᾔηται λευκὴ γίνεται διφθέρα, καὶ ὀνομάζεται ψευδοκακῆμι (γελαντζί) χρησιμεύουσα εἰς πτωχοὺς ἀνθρώπους, ὡς εὐθυή.

Ὅλοι οἱ δρυμῶνες τῆς Ῥωσσίας ἔχουσι πλῆθος ἀπὸ αὐτὰ, τὰ ὅποια διατρέχουσι, ὡς οἱ πορτικοὶ τῶν λοιπῶν κλιμάτων ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον, καὶ οἱ κυνηγοὶ τὸν χειμῶνα τὰ φονεύουσι μὲ τὰ βέλη τοξοφορῶντες, ἐπειδὴ ἢ πυρίτις κόνις τῶν τυφεκίων δύσκολα ἀνάπτει εἰς τὰς χιόνας των, καὶ φθείρει τὸ δέρμα των εἰς τὸ κτύπημα. Ἀξιοπερίεργος ὅμως εἶναι ἡ ἐπιτηδειότης τῶν κυνηγῶν ἐκεῖνων εἰς τὸ τόξευμα, καὶ εἰς τὴν μέθοδον τῆ νὰ περιπατῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἀπαλά χιόνια, χωρὶς νὰ βυθισθῶν, βοηθούμενοι ἀπὸ μόνην ψιλὴν ράβδον δεμένην εἰς τὰς πόδας των πλαγίως.

ΣΙΣΤΡΑ Ἑλληνικώτερον ἢ Γῦνα. Ἴδὲ ΔΙΦΘΕΡΑ.

ΣΙΤΟΣ, τὸ Σιτάρι, γέννημα γνωστὸν εἰς ὅλους, ὅτι πρωτίστη τροφή ὄλων μετὰ τὸ ἀπογαλάκτισμα· ἂν δὲν ἐξαιρέσω τὰς ρίζοτρόφους Ἰνδοὺς, καὶ ἄλλα σπάνια ἔσθῃ κλιμάτων γῆς μακροτάτων ἀπὸ ἡμᾶς, τὰ ὅποια τρέφονται μὲ ρίζας, ἢ μὲ ἀραβοσίταρον· οἱ Εὐρωπαῖοι ὅμως εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἀποικίας των προβλέπουν καὶ τρέφονται μὲ τὸ σιτάρι.

Σπείρεται τὸ γέννημα τῆτο τὸ φθινόπωρον, καὶ ὀνομάζεται πρῶϊμον· ὅταν δὲ μείγῃ διὰ τὴν ἀνοιξιν λέγεται ὄψιμον· ἀλλὰ τῆτο γίνεται μόνον εἰς τὰ θερμότερα κλίματα, ὅπου ἡ γῆ τὸν Φεβρουάριον δὲν εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ

ἀπὸ χιόνια, ὡς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ Ἰταλίαν. Εἰς δὲ τὴν Πολωνίαν, καὶ τὰ ὅμοια κλίματα, ὅλα πρῶϊμα σπείρονται. Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον καρποφορεῖται ὀνομάζεται Χωράφι, καθὼς καὶ ὅλων τῶν γεννημάτων, ἢ Ἀγρός, ὡς ἡ παλαιὰ γλῶσσα συνεδίξει.

Σιτάρια γίνονται πολλῶν εἰδῶν κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ χώματος, ἢ τοῦ τῆς παχύτητος τῆς γῆς τῶν χωραφίων, καὶ τὸ εἶδος τοῦ σπόρου. Εἰς τὴν Ἠπειρον πατρίδα μὲν, σπείρεται ἓν εἶδος ὀνομαζόμενον Κυτρελιά, ὡς ἂν νὰ εἴπῃς Φαλακρὸν, διότι Κυτρα τὸ μέτωπον εἰς τὰς ἐκφράσεις τὰς τριοδικὰς, καὶ ἀμελημένας· ἐπειδὴ ὁ στάχυς τε δὲν ἔχει παντελῶς τρίχας, ὁ δὲ κόκκος τε, ἢ τοῦ σιτάρι, εἶναι σχεδὸν στρογγύλος, καὶ γεμάτος, καὶ κιτρινώτατος ἔξωθεν· τὸ ἀλευρίτου εἶναι καὶ πολὺ, καὶ ἐξαίρετον.

Τὸ ἐμπόριον εἰς σιτάρια χρειάζεται ταχύτητα, καὶ εἰς τὸ διαπλεύσιμον τῶν θαλασσῶν, καὶ εἰς τὴν πώλησιν, καὶ ὅσοι ἐπιτύχων ταῦτα κερδίζουν. Ὅσοι δὲ ἀποτύχων ζημιῶνται, καὶ ἡ ζημία ἀπὸ αὐτὸ τὸ γέννημα εἶναι ἀφανιστική· διότι ἂν διὰ τὰς τρικυμίας κάμη ἀποβολὴν, καὶ χύσιν τὸ καράβι εἰς τὸν δρόμον, ἢ συγκαῆ, ἢ τοῦ ἀνάψῃ τὸ σιτάρι ὄντας ἐξ ἀρχῆς νοτιρὸν, ἢ ἀπὸ νερὰ τε παραβίῃ, οἱ κινδυνασφαλισταὶ δὲν πληρῶνουν, καὶ ὁ πραγματευτὴς ἀφανίζεται.

Αἱ μακρὰ θαλασσοπορίαι εἶναι καλαὶ μόνον διὰ τῆς Ναυκληρεμπόρου, καὶ τοιούτους ὀνομάζω ἐκείνας τῆς Καραβοκυρίους, οἱ ὁποῖοι φορτάνουν, θαλασσοποροῦν, καὶ πωλῶν δι' ἰδιόντων λογαριασμῶν, διότι πωλῶν ὅπερ θέλων, ἢ ἀναγκασθῶν ἀπὸ ἐλάττωμά τι τοῦ φορτίου των· καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ προνοῶν μὲ ὅλους τοὺς τρόπους διὰ νὰ κερδίσων, ἢ τέλος πάντων νὰ μὴ ζημιώσων.

Ὁ δὲ ἔμπορος ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶναι ὑποκείμενος διὰ τὰ συμφωνητικὰ τῆ ναυλώματος μὲ τῆς Ναυκλήρου, νὰ εὐχῆται διὰ νὰ φθάσῃ τὸ καράβι εἰς τὸν διωρισμένον λιμένα, καὶ μὲ τὸ σιτάρι τε ἄβροχον, καὶ σωστὸν, καὶ ἐπομένως νὰ εὕρῃ καλὰς τιμὰς διὰ νὰ πωλήσῃ· ἐπειδὴ ἂν

ἂν δὲν ᾖναι ζήτησις εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁ Καραβοκύριος εἰς ἄλλον λιμένα δὲν πηγαίνει, καὶ ἀφ' ἧ τελειώσονται συμφωνημέναι διορίαι, ἀποφορτίζει τὸ σιτάρι εἰς τὴν ξηρὰν, τὸ ὁποῖον καὶ διὰ τὰ ἐξοδα, καὶ διὰ τὴν ἔλλειψιν εἰς τὸ μέτρον, καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην νὰ πωληθῆ εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ἢ ἔχει, ἢ δὲν ἔχει χρεῖαν, εἶναι εἰς κίνδυνον νὰ χαθῆ ὅλον, καὶ νὰ μὴ πιάσῃ καὶ τὸν ναυλόν τε, καθὼς συνέβη πολλάκις ὥστε διὰ νὰ ἐμπορευθῆ τινὰς εἰς σιτάρια διὰ μακρὰς θαλασσοπορίας, ἢ πρέπει νὰ ἔχη ἐδικόν τε τὸ καράβι, ἢ νὰ ᾖναι πολὺ πλέσιος, καὶ διακινδυνεύει ὀλίγον μέρος τῆς ἐσίας τε ἢ νὰ ᾖναι εἰς ἀνάγκην νὰ ρίψῃ τὸν κύβον ἢ νὰ ἐπιτύχῃ, ἢ νὰ ἀφανισθῆ ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ σιτεμπόριον τοῦτο μὲ ὅλας τὰς εἰρημένας δυσκολίας καὶ κινδύνους εἶναι εἰς κίνησιν μεταξὺ τῶν ἐμπόρων, μάλιστα κατὰ τὸ παρὸν διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν Σιταρίων εἰς τὴν Ἰσπανικὴν χερσόνησον, καὶ γίνεται μὲ πιθανώτατον σκοπὸν τῆς ζήτησεώς του, καὶ ἐπομένως τῆς καλῆς πωλήσεως, εὐλογον μοὶ ἐφάνη νὰ προσθίσω τὰ ἀκόλουθα.

Καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐμπορικὴν Σπεδὴν ἐν παρόδῳ εἶδομεν, ἀπὸ τὰ Σιτάρια τῆς Αἰγύπτου ἐτρέφοντο αἱ δύο μεγάλαι τῆς Οἰκουμένης Βασιλεύουσαι ἢ παλαιὰ, καὶ νέα Ῥώμη ἕως τῆς 5'. Ἐκατονταετηρίδος ἄλλα τῶρα ἢ Αἴγυπτος δὲν καλλιεργεῖ τόσον τὴν εὐφορωτάτην γῆν της διὰ τὸ ἀκατάστατον τῆς Διοικήσεως, καὶ ὁ ἐκεῖ Σατράπης δὲν στέλλει κατὰ τὸ χρέος του τὸ προσδιωρισμένον εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ἐπὶ πολλαῖς προφάσεσιν, ἀλλὰ τὸ πωλεῖ εἰς τὰς ἀγοραστὰς διὰ τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἄλλα μέρη.

Ἡ λοιπὴ Ἐπικράτεια Ἀσιατικὴ, καὶ Εὐρωπαϊκὴ τῶν Ὀθωμανῶν προσδιορίζεται διὰ σφοδρῶν διαταγμάτων νὰ στείλῃ τὰ πρὸς τροφήν τῆς Βασιλευούσης εἰς χαμηλὰς τιμὰς ἄλλ' οἱ ἀπανταχῆ Σατράπαι ἐμπιστευόμενοι εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις, καὶ μὴ φοβέμενοι, ὀλιγώτατον στέλλουσι, καὶ τὸ πολὺ πωλοῦσιν εἰς τὰς ἀγοραστὰς εἰς τιμὰς

μάς

μὰς ὑψηλὰς, καὶ χωρὶς ὄφελος τῶν γεωργόντων, οἱ ὁποῖοι ἀπαυδῶντες, καὶ ἀποναρκέμενοι εἰς τὸ νὰ ἐργάζονται διὰ τῆς τυράννης των, ἀφήνουν τὴν γῆν ἀγεώργητον, καὶ ὀλιγόστευσεν ἡ ποσότης τῶν σιταρίων, ἡ ὁποία ἂν ὁ γεωργὸς ὠφελῆτο διὰ τὴν εὐκαρπλίαν τῆς τόπυ, μάλιστα τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, ἠμπορῶσε νὰ γίνηται ἐτησίως ὑπερδιπλασία.

Ἐπεταί ἄρα νὰ ζητῆ ἡ Κωνσταντινούπολις τὴν τροφήν τῆς ἀπὸ τὴν Δακίαν, ὅπου οἱ αὐθύνται ὄντες ὑπικωώτατοι ἀκολουθῶν μὲ ἀκρίβειαν τὰ διατασσόμενα, καὶ ὅταν ἢ αὐτὰ δὲν ἐξάρχον, ἢ πόλεμος συμβῆ μὲ τὰ γειτονεύοντα ἔθνη, νὰ τὰ ἀγοράζῃ ἀπὸ τὴν Ῥωσσίαν διὰ τῶν ἐμπόρων εἰς τιμὴν μετρίαν μὲν διὰ τύτης, ἀλλὰ ὑψηλὴν διὰ τὸν θησαυρὸν, καὶ τὴν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία ἐμποδίζει τὴν ἐξοδὸν διὰ τὸ Ἀρχιπέλαγος, ὅταν τὸ σιτάρι ἦναι φορτωμένον εἰς καράβια μὲ Ὀθωμανικὴν σημαίαν· τὰ δὲ Ῥωσσικὰ ἔχουσι διὰ τῶν Σκυθηκῶν τὸ ἐλεύθερον νὰ ἐκβαίνον φορτωμένα εἰς καιρὸν εἰρήνης, καὶ καλῆς ἀρμονίας μεταξὺ τῶν δύο Αὐτοκρατοριῶν.

Οἱ ἐμπορευόμενοι λοιπὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εὐρίσκονται εἰς τὴν καλητέραν θέσιν νὰ μετακομίσουν σιτάρια ἀπὸ τὴν Ῥωσσίαν διὰ τῆς Εὐξείνου Πόντου, χωρὶς νὰ ἦναι ὑποκείμενοι εἰς μακρὰν θαλασσοπορίαν, καὶ ἢ νὰ πωλήσουν αὐτὰ εἰς τὰς δημοσίας ἀπαθήκας κατὰ τὴν προσδιωρισμένην τιμὴν, ἢ ἂν ἦναι εἰς καράβι μὲ σημαίαν ἐλευθέραν νὰ τὰ στείλουν εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος εἰ ἴδιοι, ἢ μεταπωλῶντες αὐτὰ εἰς ἄλλους ἐπιχειρηματικωτέρους.

Ἡ Ῥωσσία, καὶ μάλιστα ἡ παρὰ τῶν Ῥώσσαν κυριευομένη Πολωνία φημίζεται διὰ τὸ εὐφορώτατόν της εἰς σιτάρια, καὶ διὰ τῆτο ἡ Ὀδησσὸς πάντοτε ἔχει καὶ ἐξαποστέλλει μεγάλας ποσότητας, καὶ μετὰ ταύτην τὸ Ταγαυρόκον, καὶ ὀλίγα ἢ Θεοδοσία τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Ἀπὸ τῆς τρεῖς τέτης λιμένας ἕως τώρα φέρονται ὅλα τὰ σιτάρια διὰ τὸν Θρακικὸν μας Βόσπορον, καὶ γίνονται εἰς ταῦτα μέγιστον ἐμπόριον· κατὰ τὸ πα-

ρὸν μετὰ τὴν γενομένην εἰρήνην εἶναι πιθανὸν νὰ μετακομισθῶν σιτάρια τῆς Βασσαραβίας διὰ τῆ Ἰσμαηλίου, καὶ τῆς Τομαρόβας, νέα ἀποκτήματα τῶν Ῥώσων, καὶ ἤδη ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται.

Ἡ Ῥωσσία ἐκδίδει δύο εἰδῶν σιτάρια, τὸ Ἀλβανοσίταρον (ἀρναῖτι), διότι Ἀλβανοὶ Χριστιανοὶ (καὶ οὕτως ὀνομάζον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὅλης τῆς ἐνοπλισθέντας Ἑλλήνας διὰ τὴν ἐνδυμασίαν των) μετέφεραν εἰς τὰ περὶ τὸ Ταγαρορόκον τὸν σπóρον τῆ καλοῦ τέτυς σιταρίων, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν κόκκον μέγαν, καὶ θρεμμένον, καὶ εἶναι τὸ καλήτερον. Ἡ Ὀδησσὸς ἐκβάλλει ἄλλο εἶδος Ζυμίσσα ὀνομαζόμενον ἄτροφον, καὶ φιλόν, ὃθεν καὶ διαρκεῖ ὀλίγον, καὶ τὸ ἀλεύρι τε ἔχει περισσότερον πίτυρον, μ' ὅλον τοῦτο τὸ ψωμί του εἶναι γλυκὺ, καὶ θρεπτικόν διὰ τὰς μακρυνὰς ὁμῶς θαλασσοπορίας, τὸ πρῶτον πρέπει πάντα τὰ προτιμᾶται, καὶ πάντοτε πωλεῖται εἰς ὑψηλοτέρας τιμὰς ὡς ἀναγκαῖον διὰ τὰ ζυμαρικά.

Τὰ σιτάρια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τυρκίας ἐγκρίνονται ὡς στερεὰ, καὶ καλὰ διὰ μακρυνούς διάπλους, ὁμοίως καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τῆς Αἰγύπτου εἶναι ἄτροφα, φιλά, καὶ γεμάτα ἀπὸ ἑτερογενῆ, καὶ κονιορτὸν διὰ τὸ ἀλιωσμάτων ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα, καὶ ἡ τιμῆτων εἶναι κατωτέρα, διὰ ταῦτα, καὶ διότι τὸ ψωμί τε γίνεται μαῦρον.

Τῆς Συρίας δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητα, ὅταν δὲν ἦναι νοθευμένα παρὰ τῶν κατοίκων, καὶ σύμμικτα μὲ ἄλλα εἶδη γεννημάτων.

Ἡ Θράκη καρποφορεῖ κάλλιστον σιτάρι, καὶ μάλιστα τὰ περὶ τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ Ἀδριανέπολιν μέρη.

Τῆς Δακίας τὸ σιτάρι εἶναι Ζυμίσσα, ὅσον στέλλεται διὰ τὰς Βασιλικὰς ἀποθήκας, καὶ σύμμικτον μὲ πολλὰ εἶδη, καὶ χῶμα· ἀλλ' ἴσως ὁ τόπος ἔχει καλὸν διὰ χρῆσίν τε, καθὼς πρέπει νὰ ἔχη βέβαια καλήτερον διότι ἐπαινεῖται τὸ Βλαχομολδαβικὸν ψωμί.

Δι' ὅσους ἐμπορεύονται εἰς σιτάρια εἶναι ὠφέλιμος ἢ παρατήρησις εἰς τὰ ἀκόλουθα.

α'. Ἡ ποιότης τῆς σιταρίας νὰ ᾖ καλὴ, ἢτοι κόκκος καλὰ θρεμμένος, ξηρὸς, μέγας, καὶ χωρὶς ἑτερογενῆ, ἢτοι αἶραν, κριθάρι, καὶ τὰ παρόμοια, καὶ ἄχυρον, ἢ κονιορτόν.

β'. Τὸ μέτρον νὰ γίνηται σωστὸν, διότι οἱ μετρηταὶ ἔχουν τὸν τρόπον μετρήσεως μετὰ τὸ κτύπημα τῆς κοιλῆς, ἢ μετὰ τὸ κόμμα, νὰ τὸ δείξεν πολὺ, ἢ ὀλιγώτερον ἀφ' ὅσον εἶναι.

γ'. Ἄν ᾖ πρῶτον τῆς Ῥωσσίας, ἢ Πολωνίας νὰ μὴ ᾖ κοπανισμένον τὸν χειμῶνα ἐπάνω εἰς τὸν πάγον, καθὼς συνεθίζον οἱ ἐκεῖ γεωργοὶ νὰ κάμνουν· διότι μετὰ τὴν πρώτην ζέσταν ὑγραίνει, καὶ ἀνάπτει, ὅταν ᾖ σωρευμένον εἰς τὰς ἀποθήκας, καὶ τὸ περισσότερον εἰς τὰ καράβια.

δ'. Νὰ φορτωθῇ εἰς καράβι καλὸν διὰ νὰ μὴ κάμνη νερά, μάλιστα ὅταν ᾖ διὰ μακρυνὰ μέρη εἰς τὰ διαπλεύση.

Ἡ Βαλτικὴ Θάλασσα ἀπὸ τὰ Ῥωσικὰ, καὶ Πολωνικὰ παράλια ἐκδίδει πλῆθος πολὺ σιταρίων διὰ τὴν Εὐρώπην, ὅταν δὲν τὴν ἐμποδίσῃ ὁ πόλεμος, ἢ ποιότης τῶν ὁποίων εἶναι ἢ αὐτὴ μετὰ τὴν περιγραφείσαν ἀνωτέρω εἰς τὰ περὶ Ῥωσσίας.

Ἡ Βαρβαρία, ἢτοι τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς πρὸς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν, ὁμοίως φορτῶνει πολλὰ καράβια, καὶ σιτάρια καλῆς ποιότητος.

Τόποι δὲ, εἰς τὰς ὁποίας δαπανᾶται ἡ μεγάλη ποσότης ὅλων τῶν εἰρημένων σιταρίων εἶναι, τὰ Νησιά τοῦ Ἀρχιπελάγους, καὶ ὅλης τῆς Μεσογείου· ἢ Ἰταλία, ἢ Ἰσπανία, καὶ ἢ Πορτογαλλία· πολλάκις δὲ καὶ ἢ Γαλλία· ἢ Ὁλλάνδα τρέφεται ἀπὸ τὴν πλησιόχωρον Γερμανίαν, καὶ τὴν Βαλτικὴν· καὶ ἢ Ἀγγλία ὅταν δὲν εὐτυχήσῃν τὰ ἐντόπιά της ὁμοίως.

ΣΚΑΜΝΙΟΝ. Ξύλινον οἰκιακὸν ἐπιπλόν, κινητὸν, καὶ χρήσιμον διὰ νὰ καθίσῃ ἕνας ἀνθρώπος. Κατασκευάζονται σκαμνία ἀπὸ διάφορα ξύλα τῆς Ἰνδίας, καὶ ἀπὸ

πὸ τὰ τιμιώτερα ἐντόπια, ὡς καρυδιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἶναι ἔργον τῶν ξυλουργῶν, καὶ ἡ τέχνη αὕτη ἐπέδωκε τόσον καλά μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν Νησιωτῶν τοῦ Ἀρχιπελάγους, καὶ δελεῦεν ἐξαίρετα εἰς τὴν Κωνσταντινῆπολιν, ὥστε ὀλίγην, ἢ καμμίαν χρείαν ἔχομεν ἀπὸ τὰ σκαμνία τῆς Εὐρώπης. Γίνονται δὲ ἢ ὀλοκλήρως ξύλινα, ἢ βάλλεται εἰς τὸ κάθισμα συγκαρφωμένον στῶμα μαλλίου σκεπασμένον μὲ βύρσαν, ἢ καὶ μὲ μεταξωτὸν ὕφασμα ἂν τὸ σκαμνίον ἦναι ἀπὸ τὰ καλλήτερα· τὸ ψιαθόπλεγμα τῆς Εὐρώπης εἰς ταῦτα ἀγνοεῖται ἀκόμη ἐδῶ.

Ἀπὸ τὴν Νεάπολιν ἐφέροντο σκαμνία ποταπὰ μὲ ψάθινον κάθισμα, καὶ εὐθυσὰ διὰ τῆς πτωχῆς, καὶ εὐθυσώτατα γίνονται τῶν καπήλων τὰ σκαμνία, χωρὶς ὀπίσθια, ἀλλὰ τετράγωνα, καὶ μὲ ποταπὸν ψάθινον κάθισμα.

ΣΙΪΤΑ, κόσκινον μὲ τρίχινον ὕφασμα ὀπωσῆν πυκνὸν διὰ κοσκίνισμα τῆ ψιλῆ ἀλεύρου διὰ καλὸν ἄρτον, καὶ ζυμαρικά.

ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ, φυτὸν μὲ φύλλα πράσινα, καὶ καρδιοειδῆ ὁμοιάζοντα πολὺ μὲ τὰ κισσόφυλλα, καὶ ἄνθη λευκὰ εἰς εἶδος κυδωνίης ἔρπυσσα κατὰ γῆς, καὶ ζητῆσα ἐπιστήριγμα γὰ ὕψωθῆ. Βλαστάνει εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ κυρίως εἰς τὰ περίχωρα τῆ Χαλεπίης, καὶ τῆς Ἀκρας, καὶ στέλλεται παρὰ τῶν ἐμπόρων εἰς τὴν Εὐρώπην εἰς σακκία. Οἱ ἀγορασταὶ πρέπει νὰ προσέχουν καλά διὰ νὰ μὴ ἦναι ἀνυκατωμένη εἰς τὸ σακκίον μὲ ἄνθρακας, ἢ μὲ καυμένην Σκαμμωνίαν.

Χρησιμεύει μόνη ἢ ρίζα τῆς, ἢ ὁποῖα διὰ νὰ ἦται καλὴ πρέπει νὰ ἦται γνησία Χαλεπιγῆ, ἐλαφρὰ, στακτόχρους, ἀπαλὴ, εὐδραυστος, ῥητινώδης, καὶ θραυομένη νὰ ἦται στακτερῆ, μὲ γεύσιν πικρὰν, καὶ ἄνοστον ὀσμὴν ἢ βαρεῖαν, καὶ μαυροδερῆ πρέπει νὰ ρίπτηται.

Ἀπὸ τὴν ρίζαν ταύτην ἐκβάλλεται ὁ χρησιμὸς εἰς τὴν Ἰατρικὴν χυμὸς ὀνομαζόμενος ὁμοίως Σκαμμώνιον, ἢ Σκαμμωνία, ὁ ὁποῖος πηγνυταὶ μὲ τὸ βράσιμον εἰς τὴν

φω-

φωτίαν. Αὐτὴ εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον κινητικόν, ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην τῆς δραστηκότητα δὲν τὴν μεταχειρίζονται, ἀν δὲν τὴν συνενώσῃν μὲ ἄλλο τι, καὶ τότε λέγεται Διαγρίδιον, ἢ Σκαμμωνία Διαγριδωτή.

Ἀπὸ τὸν χυμὸν τῆτον ἐκβάλλεται καὶ ῥητίνη μὲ δύναμιν περισσοτέραν ἀπὸ αὐτὸ, καὶ γίνεται συρόπιον γλυκύτερον, καὶ καλώτατον καθαρτικόν.

Τὸ λεγόμενον Κόνις τῶν Τριῶν, ἢ τῆς Κορυφαίας συντίθεται ἀπὸ $\frac{1}{2}$ Σκαμμωνίας, καὶ $\frac{1}{2}$ Κορυφῆς Τρυγίας, καὶ $\frac{1}{2}$ Ἀντιμόναχον Διαφορητικόν, καὶ εἶναι ὁμοίως ἐξάριστον καθάρσιον.

Ἡ Σμύρνη στέλλει εἰς τὴν Εὐρώπην ἐτησίως περὶ τὰς 3000 ὀκάδας Σκαμμωνίαν μαύρην, βαρεῖαν, ἀπαλὴν, καὶ γεμάτην ἀπὸ πέτρας, καὶ ὄστρεα ἢ Ἰνδία ὁμοίως στακτηρὴν, ἐλαφρὰν, καὶ εὐφραυστον, ἀλλὰ κυρίως εἶναι πισσορῥητίνη μικτὴ μὲ κόνεις κινητικὰς· ἀμφότεραι αὗται εἶναι δειλητήρια φαρμάκια, καὶ ὄχι Ἰατρικά.

Παρά πολλῶν ὀνομάζεται Σκαμμωνία, καὶ τὸ Μεχοακάνον τῆς Ἀμερικῆς, ἢ Μακαδοσσίνον, ρίζα ἰατρικῆ τῆ αὐτῆ εἵδους γενομένη εἰς τὴν ὀμώνυμόν τε ἐπαρχίαν, τὸ ὁποῖον καὶ Ραβάρβαρον λευκόν, καὶ Βρυονία Ἀμερικανὴ λέγεται, καὶ εἶναι κινητικόν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ χωρὶς συμμίξεως, ἢ βοηθήματος χόρτυ ἄλλα, ἀλλ' οἱ ἰατροὶ τῆ καιροῦ μας προτιμοῦν τὴν Ἰαλάπαν ἀπὸ αὐτό.

ΣΚΕΤΏΣ λέγεται γενικῶς τὸ ἀγγεῖον, καὶ ὅλα τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν, ἐκτὸς τῶν ἐνδυσμάτων, ὅθεν πληθυντικῶς σκευή, ἢ ἐνικῶς Ἀποσκευή, τὰ λεγόμενα Τουρκιστὶ Καλαβαλίκια, ἢ οἶκον, ἢ ὄδοιπόρου, ἢ καὶ ὅλα στρατοπέδα, μερικώτερα ὅμως, σκευή λέγονται τὰ ἀπὸ μέταλλον, ξύλον, ἢ ἄλλο ὅμοιον στερεὸν ἀγγεῖα· τὰ δὲ ἀπαλὰ ὑφαντὰ καὶ παρόμοια ἐπιπλα ὀνομάζονται.

Σκευή πήλινα πλαστεργεῦνται εἰς πολλὰ μέρη τῆς Τυρκίας. Ἴδε ΠΛΑΣΤΟΤΡΓΙΚΗ'.

Σκευή ἀργίλλινα φέρονται ἀπὸ τὴν Σίαν, καὶ